

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-478/19-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Ante Galića, članova vijeća te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Drniša, Drniš, Trg kralja Tomislava 1, kojega zastupa opunomoćenica na sjednici vijeća održanoj 8. listopada 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/623, urbroj: 376-05-3-19-25 od 24. srpnja 2019.
- II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Gradu Drnišu, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 (tri tisuće sto dvadeset i pet) kn u roku od 60 dana od dana dostave ove presude.
- III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog rješenja tuženika utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja toga rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Drniša prema evidenciji Općinskog suda u Šibeniku, Zemljišnoknjižnog odjela Drniš, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta br. 2/1PP/2017 (u daljnjem tekstu: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio toga rješenja. Točkom II. izreke rješenja utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i

ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenima u Odluci Gradskog vijeća o nerazvrstanim cestama na području Grada Drniša od 19. prosinca 2014., Zaključku o utvrđivanju nerazvrstanih cesta na području Grada Drniša od 21. prosinca 2017., potvrdi Upravnog odjela za prostorno uređenje, graditeljstvo, komunalno gospodarstvo, zaštitu okoliša Grada Drniša od 17. srpnja 2019., Izmjenama i dopunama Zaključka o utvrđivanju Privremenog Popisa nerazvrstanih cesta na području Grada Drniša od 24. travnja 2018. i Zaključku o utvrđivanju Privremenog Popisa nerazvrstanih cesta na području Grada Drniša od 24. travnja 2018., koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Grada Drniša i na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI i drugu povezanu opremu te koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Točkom III. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točaka I. i II. izreke rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom IV. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz toga rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Drniš ili podredno Područnom uredu za katastar Šibenik – Odjelu za katastar nekretnina Drniš, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u člancima 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.; u daljnjem tekstu: Pravilnik). Točkom V. izreke rješenja utvrđeno je da Grad Drniš ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz toga rješenja od 28. prosinca 2015. odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva za nekretnine iz točke I. izreke u korist Grada Drniša ukoliko je nastupila nakon 28. prosinca 2015., prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Drniš dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji. Točkom VI. izreke obvezuje se tužitelj da u roku od osam dana od primitka toga rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz toga rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi tuženiku i Gradu Drnišu. Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od deset dana od primitka toga rješenja platiti Gradu Drnišu naknadu za pravo puta iz toga rješenja za prvu, drugu, treću i četvrtu godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VIII. izreke rješenja obvezuje se Grad Drniš omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz toga rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu iz svih, zakonom propisanih razloga. U tužbi u bitnom navodi da je po zahtjevu zainteresirane osobe tuženik pokrenuo postupak i donio osporavano rješenje. Ističe da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK) koji propisuje da je HAKOM nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Nadležnost je propisana zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je tuženik u osporavanom rješenju učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Također, člankom 5. stavkom 4. Pravilnika određeno je da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se na članak 17. stavke 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.; u daljnjem tekstu: ZUP) kojim je propisano da se stvarna i mjesna nadležnost ne mogu mijenjati međusobnim dogovorom javnopravnih tijela, javnopravnih tijela i stranaka ni samih stranaka, a javnopravna tijela dužna su tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjesnu nadležnost. Smatra da je

tuženik počinio bitne povrede odredaba upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđivanje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora koji je stranka u postupku, a koje stajalište je zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudama poslovni broj: UsII-234/18-6 od 16. siječnja 2019. i UsII-321/18-7 od 20. veljače 2019. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog rješenja tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je predmetni postupak pokrenut po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta na temelju članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. ZEK-a. Infrastrukturni operator je utvrđen na temelju izjave tužitelja broj 315/2017 od 10. veljače 2017. i izvoda iz poslovnih knjiga od 8. veljače 2017. Količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (EKI) utvrđena je u Elaboratu o pravu puta, broj: 2/1PP/2017 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici što je vidljivo iz Tablice 1. koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta utvrđena je tako da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i Tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisani su člancima 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika. Tuženik naglašava da je Tablica iz osporavanog rješenja popunjena sa svim potrebnim podacima te tijekom postupka razmijenjena između tužitelja i zainteresirane osobe, što je razvidno iz spisa. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva te ističe da se pri donošenju osporavanog rješenja držao stavova Suda iznesenih u ranijim, brojnim, presudama Suda, primjerice, poslovni broj: UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9, UsII-511/18-8, UsII-486/18-6, UsII-77/18-7 i dr.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba se poziva na članak 5. stavak 3., članak 6. i članak 7. stavke 1., 2., 3. i 4. Pravilnika, ističući kako tužitelj neosnovano navodi da je tuženik na tužitelja, kao infrastrukturnog operatora, prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta. Naime, tuženik je bio ovlašten od tužitelja prikupiti sve potrebne podatke i dokumente o njegovoj elektroničkoj komunikacijskoj infrastrukturi te su po pribavi svih potrebnih podataka i dokumenata, parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta nedvojbeno utvrđeni člankom 7. Pravilnika kojim je propisan način obračuna visine naknade za pravo puta. Naglašava da je u točki I. osporavanog rješenja tuženik nedvojbeno utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima pravo puta, a kada se te nekretnine uvrste u Tablicu 1. onda se, s obzirom na odredbu članka 7. Pravilnika, može utvrditi visina naknade za pravo puta. Poziva se na presude ovoga Suda u kojima je Sud i prije i nakon donošenja presuda na koje se poziva tužitelj potvrdio dosadašnju praksu tuženika u vezi s pravom puta. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i traži naknadu troškova spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima, („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS) odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporavano rješenje tuženika doneseno je po zahtjevu zainteresirane osobe u smislu članka 28. stavka 6. ZEK-a radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Tužitelj tužbenim navodima ne dovodi u sumnju utvrđene činjenice u postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja odnosno da je infrastrukturni operator koji ima pravo puta na nekretninama navedenim u rješenju i Elaboratu te da zainteresirana osoba ima pravo na naknadu za pravo puta kako je to propisano člankom 28. stavcima 1. i 4. i člankom 29. ZEK-a.

Tužitelju je sporno može li tuženik utvrđivanje visine naknade za pravo puta prenijeti na tužitelja i je li time tuženik postupio protivno odredbama ZUP-a o stvarnoj nadležnosti, pri čemu se poziva na presude ovog Suda u kojima je izraženo stajalište da postoji povreda nadležnosti.

Člankom 12. stavkom 1. točkom 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Ocjenjajući provedeni postupak, s obzirom na prirodu ove upravne stvari, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti, već je u okviru svoje zakonske ovlasti, osporavanim rješenjem, pravilno riješio ovu upravnu stvar s obzirom na to da su u izreci rješenja navedeni jasni i konkretni parametri za određivanje i obračun visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporavanog rješenja i odredaba članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Navedenim odredbama Pravilnika propisan je način izračuna visine naknade te određena formula za izračun svake od površina za koju se naknada plaća.

Tužitelj raspolaze podacima o površinama zemljišta potrebnima za pristup postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporavanog rješenja.

Osporavano rješenje označava nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat koji je sastavni dio rješenja, sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun određena u podzakonskom propisu.

Stoga, prema ocjeni Suda, s obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i utvrđuje naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojim upravlja ili su u vlasništvu Grada, sadržaj izreke osporavanog rješenja ima sve elemente na temelju kojih se nedvojbeno može utvrditi i obračunati visina naknade i nije protivan članku 98. stavku 3. ZUP-a o sadržaju izreke. Dostatno određenom izrekom osporavanog rješenja nije povrijeđen članak 12. ZEK-a, kao ni članak 17. ZUP-a, a što je u skladu sa zaključkom donesenim na sjednici sudaca ovog Suda, broj: Su-479/19-3 od 17. rujna 2019.

Slijedom iznesenog, tužbeni zahtjev ocijenjen je neosnovanim pa je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u točki I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju članka 79. stavaka 1. i 4. ZUS-a. Zainteresiranoj osobi priznat je zatraženi trošak sastava odgovora na tužbu po opunomoćenici, uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, na temelju Tbr. 23.1., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 114/14. i 107/15.).

Točka III. izreke utemeljena je na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

U Zagrebu 8. listopada 2020.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštena službenik

